

Weronika Szafraniec

Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach

ORCID 0009-0003-7764-2132

Aktywność zawodowa i twórcza Grzegorza Miecugowa (1955-2017)

Wprowadzenie

Dziennikarstwo i zawód dziennikarza rozwijały się i ewoluowały. Współcześnie dziennikarstwo jest popularnym zawodem, ale należy zdawać sobie sprawę, że często nie trzeba ukończyć studiów, by móc pracować w mediach. Obecnie z dziennikarstwem utożsamiają się bowiem blogerzy czy youtuberzy¹, których twórczość staje się coraz bardziej profesjonalna. Przykładem oraz wzorem uprawiania tradycyjnego dziennikarstwa był bez wątpienia Grzegorz Miecugow. W tym artykule przypomniano jego dokonania na niwie medialnej i twórczej, opierając się głównie na jego publicystyce oraz książkach i artykułach jego współpracowników, m.in. Tomasza Sianeckiego i Violetty Ozminkowski.

Do przygotowania artykułu niezbędna okazała się więc analiza publicystyki zmarłego w 2017 roku dziennikarza² oraz „wywiad-rzeka”, który w 2012 roku przeprowadziła z nim Violetta Ozminkowski³. Korzystano także z opracowań

---

¹ Zob. np.: K. Stasiuk-Krajewska, *Bloger a dziennikarz. O dziennikarstwie, blogowaniu i ich wzajemnych relacjach*, w: *Kody i strategię w komunikacji*, pod red. I. Borkowskiego, Wrocław 2017, s. 103-117; M. Kornacka, *Blogi przykładem dziennikarstwa internetowego w dobie konwergencji mediów*, w: *Konwergencja mediów masowych i jej skutki dla współczesnego dziennikarstwa*, t. 2, red. M. Gierula, P. Szostok, Katowice 2012, s. 313-326; M. Taras, *YouTuberzy jako współcześni dziennikarze. Czy internetowe wideo może pokonać telewizję?*, <https://ruj.uj.edu.pl/xmlui/handle/item/216441>, [dostęp: 27 lutego 2023].

² G. Miecugow, *Inny punkt widzenia. Rozmowy o współczesnym świecie*, Gliwice 2005; tenże, *Inny punkt widzenia*, t. 2, *Polaków obraz świata*, Gliwice 2007; G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi czyli Szklarze bez kitu*, Warszawa 2007.

³ G. Miecugow, *Szkielko i wokół*, rozm. przepr. V. Ozminkowski, Warszawa 2012.

naukowych Krzysztofa Grzegorzewskiego⁴, Małgorzaty Mielcarek⁵, Anny Krupskiej-Perek⁶ i innych, oraz z wybranych artykułów prasowych opublikowanych na łamach „Gazety Wyborczej”, „Wprost”, „Polityki” i „Newsweeka Polska”, jak również z publikacji internetowych dotyczących życia i pracy w mediach Grzegorza Miecugowa.

Główną metodą badawczą zastosowaną przez autorkę była analiza zawartości treści mediów (drukowanych i elektronicznych) oraz metoda monograficzna, polegająca na szczegółowym badaniu konkretnego przypadku, instytucji czy osoby; metoda ta uwzględnia informacje na temat popularnego dziennikarza w formie opisowo-jakościowej⁷.

Pracę dziennikarską Grzegorz Miecugow rozpoczął jeszcze przed wprowadzeniem stanu wojennego w lokalnym radiu warszawskim, przez dłuższy czas związany był z Programem III Polskiego Radia. Występował również w Programie I Polskiego Radia w audycji *Muzyka nocą*⁸. Następnie pracował w telewizji publicznej w charakterze wydawcy i prezentera *Wiadomości*. Po przejściu do TVN był wydawcą i prezenterem *Faktów*, współtworzył też stację TVN24, gdzie realizował i prowadził *Szkló kontaktowe*, *Inny punkt widzenia*, *Cały ten świat*, *Między nami* i inne programy. Wystąpił u boku Martyny Wojciechowskiej jako współprowadzący pierwszą edycję popularnego reality show *Big Brother*.

Grzegorz Miecugow był też felietonistą „Dziennika Polskiego” i współpracownikiem „Przekroju”. Wraz z Tomaszem Sianeckim napisali książkę *Kontaktowi czyli Szklarze bez kitu*. W 2010 roku dziennikarz wydał również powieść sensacyjną pt. *Przypadek*, a w 2012 z okazji 50. rocznicy powstania Programu III Polskiego Radia, powieść kryminalną *Trójka do potęgi*.

Grzegorz Miecugow był ponadto moderatorem programu – dyskusji z cyklu *Arena idei* (2016-2017), który dzielił się na trzy części: *Prezentacje*, *Polemiki* oraz *Konkluzje* i trwał około 1,5 godziny. Realizowano go z myślą o zdobywaniu wiedzy, opinii i przekonań na tematy ważne społecznie. Pierwszy odcinek, w którym w roli moderatora wystąpił dziennikarz wyemitowany został 6 marca 2016 roku i nosił tytuł: *Czy łodzie z uchodźcami należy zawracać?* Tytuł drugiej odsłony z listopada tego samego roku brzmiał: *Czy nacjonalizm jest patriotyzmem?*, a w kolejnym, w marcu 2017 roku, rozważano problem: *Czy prawda przegrywa*

⁴ K. Grzegorzewski, *Felietonowość „Szkló Kontaktowego”*, „Acta Universitatis Lodzianis. Folia Litteraria Polonica” 2010, t. 13, s. 505-516.

⁵ M. Mielcarek, *Widz zaangażowany – mediatyzacja publiczności w mediach tradycyjnych na przykładzie TVN24*, „Refleksje” 2018, nr 18, s. 173-187, <http://refleksje.amu.edu.pl/wp-content/uploads/2019/05/11-Mielcarek.pdf>, [dostęp: 15 listopada 2022].

⁶ A. Krupska-Perek, *Komunikat w sytuacji medialnej „Szkló Kontaktowego”*, „Językoznawstwo” 2009, nr 1, s. 83-92.

⁷ Zob. m.in.: S. Michalczyk, *Uwagi o analizie zawartości mediów*, „Rocznik Prasoznawczy” 2009, nr 3, s. 95-109; M. Lisowska-Magdziarz, *Analiza zawartości mediów. Przewodnik dla studentów. Wersja 1.1*, Kraków 2004; K. Grzesiuk, *Metodyka badań naukowych*, https://pracownik.kul.pl/files/12359/public/grzesiuk/seminarium/metodyka_badan_naukowych.pdf, [dostęp: 14 listopada 2022].

⁸ I. Kołacz, *Grzegorz Miecugow nie żyje*, <https://www.press.pl/tresc/49673,grzegorz-miecugow-nie-zyje>, [dostęp: 4 kwietnia 2022].

w *Internecie*?⁹ Dziennikarz był też moderatorem dyskusji podczas największej w Polsce konferencji interdyscyplinarnej dla blogerów, która odbyła się 26 września 2015 roku w Gdańsku. Temat dyskusji to: *Dziennikarstwo i pisanie 3.0. Misja, rzemiosło, zawód czy...?*¹⁰ Natomiast 12 września 2016 roku wziął udział w debacie zorganizowanej przez redakcję „Gazety Wyborczej” pt. *Zagrożona demokracja? Zagrożona Europa?*, która odbyła się podczas Gdańskiego Tygodnia Demokracji¹¹.

Rys biograficzny

Grzegorz Miecugow urodził się w Krakowie 22 listopada 1955 roku. Jego ojciec Brunon również był dziennikarzem. Rodzice rozwiedli się, gdy miał 15 lat. Wychowywał się w Krakowie, mieszkał w kamienicy przy ulicy Krupniczej 22, należącej do Związku Literatów Polskich, gdzie mieszkali także słynni ludzie pióra, np. Wisława Szymborska. Po ukończeniu liceum w Krakowie wyjechał na studia filozoficzne do Warszawy. Miał żonę Joannę i syna Krzysztofa¹².

Zdaniem jego bliskiej przyjaciółki Dominiki Siekielskiej był koleżeński, pomocny i empatyczny. Można było z nim o wszystkim porozmawiać, był wiecznie ciekawy innych ludzi. Umiał słuchać oraz wspierać, ponadto był hojny, lubił sprawiać innym drobne przyjemności, np. przynosił słodczyce, zapraszał do teatru czy na kolacje i każdy przy nim czuł się ważny. Był „młody duchem”, otwarty na świat, na zmiany oraz nowości. Obserwował, nie oceniał¹³.

Grzegorz Miecugow postrzegany był przez wielu znajomych z branży jako niezależny oraz solidarny zawodowo. Miał specyficzny rodzaj humoru, refleksyjny i sarkastyczny, a przy tym był człowiekiem wrażliwym. Bardzo rzadko się uśmiechał, co dziwiło wielu jego kolegów dziennikarzy, którym często udzielał wywiadów. Jerzy Owsiak stwierdził nawet, że: „dziennikarzem, który miałby za-

⁹ B. Witosz, *Styl dyskursu ideologicznego z perspektywy lingwistycznej*, w: *Wybrane zagadnienia lingwistyki tekstu, analizy dyskursu i komunikacji międzykulturowej – in memoriam Profesor Anny Duszak (1950-2015)*, red. U. Okulska, U. Topczewska, A. Jopek-Bosiacka, Warszawa 2018, s. 104, https://lsi.ils.uw.edu.pl/files/2019/03/03_Witosz.pdf, [dostęp: 18 maja 2022]; „Arena Idei” w ECS. *Ponad milion widzów programu emitowanego z Gdańska przez TVN 24*, <https://www.gdansk.pl/wiadomosci/arena-idei-w-ecs-ponad-milion-widzow-programu-emitowanego-z-gdanska-przez-tvn24,a,93909>, [dostęp: 3 kwietnia 2022].

¹⁰ *Blog Forum Gdańsk 2015. Po raz szósty blogerzy zjadą nad morze*, <https://gdansk.naszemiasto.pl/blog-forum-gdansk-2015-po-raz-szesty-blogerzy-zjada-nad/ar/c8-3518347>, [dostęp: 3 kwietnia 2022].

¹¹ M. Sandecki, *Gdański Tydzień Demokracji. „Liberalna demokracja zdominowana przez populizm”*, <https://trojmiasto.wyborcza.pl/trojmiasto/7,35612,20684022,gdanski-tydzien-demokracji-liberalna-demokracja-zdominowana.html>, [dostęp: 12 grudnia 2022].

¹² R. Kowalski, *Byli razem blisko 40 lat... oto historia miłości Grzegorza Miecugowa i jego żony Joanny*, <https://viva.pl/ludzie/newsy/oto-historia-milosci-grzegorza-miecugowa-i-jego-zony-joanny-dzieci-choroba-rodzina-slub-135008-r1/>, [dostęp: 5 marca 2022]; *Grzegorz Miecugow*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Grzegorz_Miecugow, [dostęp: 5 marca 2022].

¹³ Informacje przekazane autorce artykułu przez Dominikę Siekielską.

powiedzieć koniec świata, powinien być [...] Grzegorz. On by to zrobił spokojnie, rzeczowo, od początku do końca i jeszcze by się odwrócił”¹⁴.

Był człowiekiem bardzo upartym oraz trochę pedantycznym, bywał też konsekwentny. Często spóźnialskim współpracownikom zamykał drzwi do studia, dlatego nauczyli się przychodzić punktualnie do pracy. Wprowadzał nowe trendy do mody, podczas gdy inni 50-latkowie bali się łączyć mocne kolory, dziennikarz to przełamywał, aż w końcu zaczęto naśladować jego styl¹⁵.

Miecugow miał przez pewien czas problem z hazardem. Grywał w warszawskich kasynach w blackjacka, pokera oraz ruletkę. Odwiedzał również kasyna poza stolicą, widywany był w Poznaniu, Sopocie czy Zakopanem. Pierwszy raz udał się do kasyna, gdy pracował w radiowej *Trójce*. Z początku gra była dla niego formą zabawy, dopiero w 1997 roku, hazard okazał się problemem. Potrafił siedzieć w kasynach od wieczora do rana. Twierdził, że: „mają swój zapach, swoją melodię”. Na szczęście nie doszedł do takiego stopnia uzależnienia, aby zadłużać się lub sprzedawać przedmioty na rzecz gry. Będąc w lutym 2003 roku w Kijowie udał się do kasyna po raz ostatni. Wygrał wówczas dwa razy, wymienił żetony i wyszedł. Więcej już nie wrócił do hazardu¹⁶. Był również nałogowym palaczem. Pierwszego papierosa zapalił w wieku 16 lat, gdy jeszcze był w harcerstwie. Wypalał wówczas trzy papierosy dziennie, a potem potrafił wypalić dwie paczki dziennie. Dopiero po zdiagnozowaniu raka płuc zdał sobie sprawę z powagi sytuacji i rzucił palenie¹⁷.

Pracę dziennikarską rozpoczął w 1980 roku w redakcji informacyjnej lokalnego radia warszawskiego. Jednak po niecałych dwóch latach odszedł z redakcji i wyjechał do Wiednia, gdzie podjął się pracy fizycznej. W drugiej połowie lat 80. XX wieku wrócił do Polski, a jego kariera medialna zaczęła się rozwijać. Za pracę dziennikarską otrzymał trzy nagrody: Nagrodę specjalną, Ostre Pióro w 2005 roku; Wiktora w kategorii „odkrycie telewizyjne roku” (wraz z Tomaszem Sianeckim) za *Szkló kontaktowe* w 2006 roku; Złotą Gruszkę „za szczególne osiągnięcia dziennikarskie” w 2009 roku¹⁸. Odnalazł się również w roli aktora. Wystąpił w filmach *Pułapka* (1997) i *Ryś* (2007), a także w teledysku do piosenki „Grupy Operacyjnej” pt. *Świr* (2007)¹⁹.

Dnia 9 sierpnia 2017 roku nagrał ostatni odcinek *Szkló kontaktowego*, a 11 sierpnia ostatni odcinek programu *Inny punkt widzenia*. Dzień przed śmiercią zadzwonił do Krzysztofa Daukszewicza, satyryka i współpracownika w *Szkle*

¹⁴ W. Czuchnowski, *Śmierć inteligenta. Grzegorz Miecugow nie żyje*, „Gazeta Wyborcza” 2017, nr 199, s. 8.

¹⁵ *Człowiek jakiego nie znaliście. Grzegorz Miecugow w anegdotach i na prywatnych zdjęciach*, <https://szklokontaktowe.tvn24.pl/grzegorz-miecugow-w-anegdotach-i-na-prywatnychzdjeciach,791853.html>, [dostęp: 3 kwietnia 2022].

¹⁶ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 143-147.

¹⁷ G. Miecugow, *200 tysięcy godzin życia*, rozm. przepr. P. Najstut, „Wprost” 2012, nr 2, s. 16-17.

¹⁸ *Grzegorz Miecugow*, w: *Wikipedia...*

¹⁹ Tamże.

kontaktowym – aby omówić szczegóły programu. Zmarł na raka płuc, niedługo po tym, jak został skierowany do szpitala²⁰.

Wierzył w przypadek: „te siódemki na końcu: 1987 – początek, 1997 – TVN, 2007 – książka²¹, nie mogą być przypadkowe. Swoją drogą, ciekawe, co nas czeka w 2017 roku”; Miecugow uważał, że lot na Księżyc²². Niestety zmarł 26 sierpnia 2017 roku w Warszawie i został pochowany na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Radiowa *Trójka*

Program III Polskiego Radia rozpoczął emisję 1 kwietnia 1962 roku z inicjatywy Włodzimierza Sokorskiego, ówczesnego prezesa Radiokomitetu. Początkowo rozgłośnia nadawała programy tylko w trzech województwach, po 1,5 godziny dziennie. W latach 60. ubiegłego wieku odbiorcy *Trójki* mogli posłuchać: powieści w odcinkach, muzyki operowej i rozrywkowej, autorskiego dziennika, audycji publicystycznych oraz magazynu popularnonaukowego²³.

Grzegorz Miecugow pracę w *Trójce* rozpoczął w lutym 1987 roku, a zawdzięczał to znajomości z Markiem Niedźwieckim, znanym dziennikarzem muzycznym²⁴. Propozycję na stanowisko szefa *Zapraszamy do Trójki* złożył mu natomiast Sławomir Zieliński – ówczesny wicedyrektor radia²⁵. Zatrudnienie Miecugowa było „kołem ratunkowym” dla *Trójki* po odejściu kilku dziennikarzy do innych redakcji lub całkiem odmiennej branży. Zespół współpracowników poznał już dużo wcześniej, jeszcze w trakcie pracy w *Bublotece*, audycji o charakterze muzyczno-satyrycznym, nadawanej w programie IV Polskiego Radia²⁶, gdy odwiedzał bibliotekę radiową. Wiedział już wtedy, że to dobrzy radiowcy. Dodatkowo często słuchał tej stacji i zapamiętał wielu dziennikarzy. W tej grupie znalazła się również Monika Olejnik, którą poznał podczas bankietu w Aninie. Miecugow został dobrze przyjęty przez współpracowników, a jako szef *Zapraszamy do Trójki* nie wprowadził wielu zmian²⁷. Skoncentrował się głównie na poszerzeniu kanałów informacyjnych; dzięki niemu od 1991 roku nadawano serwis co godzinę w bloku porannym i popołudniowym oraz powstał *newsroom*, który gromadził informacje z zagranicznych agencji prasowych. Do dokonań Miecugowa należy zaliczyć również zorganizowanie plebiscytu „Srebrne usta” na najoryginalniejszą i najzabawniejszą wypowiedź polskiego polityka. Do zwycięż-

²⁰ E. Turlej, *Ślady*, „Newsweek Polska” 2017, nr 37, s. 13.

²¹ W 2007 roku Grzegorz Miecugow wraz z Tomaszem Sianeckim wydali książkę *Kontaktowi czyli Szklarze bez kitu*.

²² G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 21.

²³ G. Miecugow, *Ich Trójka*, „Polityka” 2002, nr 16, s. 27.

²⁴ *Niedźwiecki. Szkoda, że nie zobaczymy już Grzesia*, <https://tvn24.pl/kultura-i-styl/marek-niedzwiecki-o-grzegorz-miecugowie-ra76775-2572470>, [dostęp: 5 marca 2022].

²⁵ *Sławomir Zieliński (dziennikarz)*, w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/S%C5%82awomir_Zieli%C5%84ski_\(dziennikarz\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/S%C5%82awomir_Zieli%C5%84ski_(dziennikarz)), [dostęp: 5 marca 2022].

²⁶ *Bubloteka*, w: *Wikipedia*, <https://pl.wikipedia.org/wiki/Bubloteka>, [dostęp: 5 grudnia 2022].

²⁷ G. Miecugow, *Szkiełko i wokół...*, s. 87-89.

ców plebiscytu należeli: Lech Wałęsa, Donald Tusk, Waldemar Pawlak, Grzegorz Kołodko, Henryk Goryszewski, Zyta Gilowska, Renata Beger, Józef Zych, Piotr Gadzinowski, Aleksander Kwaśniewski, Jerzy Owsiak oraz Ewa Wachowicz²⁸. Program *Zapraszamy do Trójki* powstał z myślą o istniejącym już kiedyś weekendowym programie. Grzegorz Miecugow zaproponował pracę w nim długoletniemu znajomemu Maciejowi Zębatemu, który poprowadził go wraz z Krzysztofem Materną. *Trójka* pod koniec lat 80. XX wieku miała nieco więcej swobody w porównaniu do innych mediów. Nadawała sporo audycji muzycznych z zamiarem dotarcia do młodzieży²⁹.

Latem 1987 roku Grzegorz Miecugow poznał swojego późniejszego przyjaciela i współpracownika Tomasza Sianeckiego, który ubiegał się o staż w redakcji. Sianecki w tamtym czasie studiował podyplomowo dziennikarstwo i w ramach studiów miał odbyć staż w Programie III Polskiego Radia. Miecugow nie był zadowolony z opieki nad kolejnym stażystą i swoją znajomość zaczęli dość niefortunnie; Sianecki poczuł się urażony w momencie, gdy został zapytany przez Miecugowa o to, czy chce zwyczajnie „odbębnić” staż czy pracować w mediach z zamiłowaniem³⁰.

Dziennikarze *Trójki* często zawodowo wyjeżdżali za granicę. Miecugow zapamiętał swoje wyjazdy służbowe do Niemiec i Szwecji, gdzie ciągle miał przemoczone buty; zrozumiał wówczas, że pół godziny snu to naprawdę dużo. W 1989 roku wyjechał z dwoma kolegami z telewizji w delegację do Korei Północnej na Festiwal Studentów i Młodzieży³¹.

Stanowisko dyrektora *Trójki* przypadło Miecugowowi w 1990 roku; pierwotnie przeznaczone było dla Wojciecha Manna, a on miał być jego zastępcą. Jako pierwszy został dyrektorem *Trójki* w wolnej Polsce³². Sławomir Zieliński stwierdził, że ten wybór: „to był strzał w dziesiątkę, bo Miecugow miał nosa do ludzi”. Wprowadził do radia wielu utalentowanych, młodych dziennikarzy m.in.: Iwonę Wieraszko, Tomasza Sianeckiego, Przemysława Barbricha czy Jakuba Strzyczkowskiego³³. Z funkcji został jednak zwolniony po roku, a powodem była sprawa dotycząca wynagrodzeń dla swoich zastępców, które były nieznaczące w porównaniu do pracy, jaką ci dziennikarze wykonywali. Chciał nawet podzielić swoją pensję na pół i oddać im, lecz prezesowi radia pomysł się nie spodobał. Był jednak dumny z wprowadzonych przez siebie zmian, a ostatni program z cyklu *Zapraszamy do Trójki* poprowadził w lutym 2001 roku³⁴.

Trójka za czasów Grzegorza Miecugowa, zanim ewoluowała do tzw. radia towarzyszącego była słuchana z zainteresowaniem, ponieważ kreowano ją z my-

²⁸ M. Wielopolska-Szymura, *Program III Polskiego Radia – poszukiwanie nowej formuły programowej*, w: *Radio i społeczeństwo*, red. G. Stachyra, E. Pawlak-Hejno, Lublin 2011, s. 137.

²⁹ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 92.

³⁰ Tamże, s. 90-95; Informacje przekazane autorce artykułu przez Tomasza Sianeckiego.

³¹ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 93, 98.

³² G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 16.

³³ E. Turlej, s. 11.

³⁴ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 106-108.

śla, że „słowo jest tak samo ważne jak muzyka”. Jednak po jego odejściu radio zamknęło się na młodego słuchacza i zaczęło przeżywać kryzys, a wprowadzane w latach 90. XX wieku reformy doprowadziły *Trójkę* do utraty odbiorców. Brak szybkiej informacji, jakości słowa oraz muzyki, innej niż w pozostałych stacjach radiowych, przyczyniły się do znacznego spadku słuchalności. W 2001 roku Programu III Polskiego Radia słuchało tylko 5% odbiorców, a na pierwszym miejscu znajdowała się stacja RMF FM z liczbą 19,2% słuchaczy³⁵.

Grzegorz Miecugow nigdy jednak nie zapomniał o *Trójce* i gdy z okazji 50. rocznicy jej powstania (1 kwietnia 2012) został przez ówczesną dyrektorkę Magdalenę Jethon poproszony o napisanie powieści kryminalnej, zgodził się bez wahania. Zatyłował ją *Trójka do potęgi*³⁶.

TVP1

Współpracę z Telewizją Polską Miecugow rozpoczął w 1989 roku³⁷, czyli w okresie, gdy jeszcze prowadził *Bublotekę* i miał okazję nagrać krótki program o tej audycji. Wraz z kolegami zrobili to jednak na własnych zasadach; w przeciwieństwie do prezenterów telewizyjnych siedzieli tyłem i w ten sposób odpowiadali na pytania: „jesteśmy głosami, a nie twarzami”³⁸. Pierwszą poważniejszą propozycję (komentatora) otrzymał od Andrzeja Krzysztofa Wróblewskiego, szefa programu *Kontrapunkt*, z czego był bardzo dumny. Dzięki tej pracy zainteresował się telewizją, gdyż później dorywczo występował w programach na Woronicza, które mu proponował Maciej Strzembosz – producent filmowy, scenarzysta i reżyser³⁹.

Do pracy w telewizji namówił go Milan Subotić. Miecugow oraz jego radiowa koleżanka – Monika Olejnik otrzymali propozycję od redaktora naczelnego *Wiadomości* Jacka Snopkiewicza przejścia do TVP1 na prezenterów tego programu, ale początkowo przed kamerą nie czuli się dobrze. Miecugow nie lubił nagrywania programów, zamiast tego wołał kręcić „na żywo”⁴⁰.

W *Wiadomościach* współpracował z Jolantą Pieńkowską, Tomaszem Lisem oraz Jarosławem Gugałą. Szczególną uwagę w telewizji przykuwało jego swobodne podejście do fryzury. Reżyserka upomniała go nawet mówiąc: „Panie Miecugow, proszę coś zrobić z włosami”⁴¹. Program informacyjny prowadził przez 5 lat od 1992 do 1997 roku⁴².

³⁵ G. Miecugow, *Ich Trójka...*, s. 27.

³⁶ „*Trójka do potęgi*” na 50. urodziny, <https://dzieje.pl/kultura-i-sztuka/trojka-do-potegi-na-50-urodziny>, [dostęp: 5 grudnia 2022].

³⁷ Grzegorz Miecugow, w: *Wikipedia...*

³⁸ A. Jakubowska, J. Snopkiewicz, *Telewizja naga*, Warszawa 1991, s. 110.

³⁹ G. Miecugow, *Szkiełko i wokół...*, s. 111.

⁴⁰ Tamże, s. 108-109; A. Jakubowska, J. Snopkiewicz, s. 54; Grzegorz Miecugow, <https://kultura.onet.pl/wiadomosci/grzegorz-miecugow/s7hnhlw>, [dostęp: 1 kwietnia 2022].

⁴¹ G. Miecugow, T. Siancki, *Kontaktowi...*, s. 16-17.

⁴² *Wiadomości (program informacyjny)*, w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/Wiadomo%C5%9Bci_\(program_informacyjny\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Wiadomo%C5%9Bci_(program_informacyjny)), [dostęp: 30 marca 2022].

Swojego debiutu w roli prezentera *Wiadomości* bardzo się obawiał. Wspominał, że drżały mu ręce. Często nie było wystarczająco dużo czasu, aby wprowadzić całą treść do komputera, którą następnie czytał z promptera na wizji. W takich sytuacjach podkreślał sobie zdania na kartce, których nie było w promterze i dzięki temu wiedział, co ma czytać, gdy tekst na ekranie się skończył⁴³.

Dzień w telewizji zaczynał o godzinie 9.00 od omówienia poprzedniego wydania *Wiadomości* oraz rozpisania informacji do bieżącego. *Wiadomości* składały się zazwyczaj z około 9-12 materiałów, które następnie były montowane⁴⁴.

Jak już wspomniano, Miecugow prowadził wieczorne *Wiadomości* w TVP1 wraz z Lisem, Pieńkowską i Gugałą. Początkowo był to ich współautorski program. Z czasem jednak przeszedł na prezentera głównych *Wiadomości*, a Pieńkowska odeszła do działu publicystycznego. Niedługo więc *Wiadomości* stały się jego autorskim programem, a prezenterzy po przedstawieniu najważniejszych wydarzeń dnia mieli za zadanie wybrać i zaprosić do studia osobę, z którą chcieli porozmawiać⁴⁵.

W TVP1 został kierownikiem sekcji krajowej, z polecenia szefa stacji Jarosława Gugały. Najczęściej relacjonował i komentował obrady z Sejmu i, jak sam stwierdził, sporo się nauczył w tej dziedzinie; udokumentował m.in. oszustwa posłów głosujących na dwie ręce⁴⁶.

Pracując w TVP1 nawiązał dobrą relację z Tomaszem Lisem, a podczas wspólnej pracy w Sejmie nawzajem się uzupełniali, dzięki doświadczeniu Miecugowa wyniesionemu z radia, a Lisa – znajomościom z posłami. Niestety ich kontakt zaczął słabnąć w chwili, gdy Lis ożenił się z Kingą Rusin i wyjechał do pracy w Stanach Zjednoczonych⁴⁷.

Jesienią 1996 roku prezes TVN – Mariusz Walter zaproponował Miecugowowi pracę w tej stacji, ale dziennikarz dopiero w lutym 1997 roku zakończył swoją przygodę z telewizją publiczną. Jacek Snopkiewicz nie przejął się specjalnie rezygnacją Miecugowa, podobnie było, gdy odchodził Tomasz Lis; nie przekonywał ich do zmiany decyzji⁴⁸.

TVN

a. Fakty

W TVN Grzegorz Miecugow wraz z Tomaszem Lisem znowu się spotkali, gdy współtworzyli *Fakty*. Program po raz pierwszy wyemitowany został 3 października 1997 roku. Zanim do tego doszło, długo czekali na koncesję, o którą

⁴³ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 116.

⁴⁴ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 119.

⁴⁵ Tamże, s. 117.

⁴⁶ Tamże, s. 119; G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 113; Informacje przekazane autorce artykułu przez Tomasza Sianeckiego.

⁴⁷ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 120.

⁴⁸ Tamże, s. 120-121.

zawzięcie walczył Mariusz Walter. Wkrótce potem Miecugow wraz Milanem Suboticiem, który, jak wspomniano, zaproponował mu pracę w telewizji, zaczęli kompletować zespół do pracy w TVN poprzez ogłaszane w prasie castingi. Siedzibę TVN zorganizowano w miejscu, gdzie kiedyś znajdował się salon Seta na Augustówce. Zaczęto robić pierwsze próby i nagrywać materiały, jednak pozostało jeszcze wiele szczegółów do dopracowania. Prezes Walter miał wiele uwag, co do nagrywanych materiałów, ale jak sam Miecugow przyznał, dużo się wówczas nauczył⁴⁹.

Przed premierą *Faktów* panowała nerwowa atmosfera. Zbierano jak najwięcej materiałów, a Miecugow szukał nawet informacji do programu u znajomego policjanta Marka Papyły. W dniu startu TVN i *Faktów* na Bałtyku doszło do awarii statku i tam właśnie wysłano reportera, co ożywiło program, który nadany został po południu. Rozpoczęło go krótkie wprowadzenie Mariusza Waltera, który, nie zdając sobie z tego sprawy, przez kilka minut stał plecami do kamer. Na domiar złego reporterka Iwona Radziszewska nie poradziła sobie na wizji, bo nie słyszała Tomasza Lisa w studiu i ciągle wchodziła mu w słowo. Następnego dnia stracili zaś sporo pieniędzy z powodu meczu, do którego wykupili dostęp, a transmitowali go tylko niecałą minutę⁵⁰.

Początki TVN były więc trudne, ale ekipa Waltera nie poddawała się. Uratował ich serial *Esmeralda*, który spodobał się widzom, a przy tym i *Fakty* zgromadziły nowych oglądających⁵¹. Serial nadawany był bowiem bezpośrednio przed *Faktami*, a po nich emitowany był kolejny serial; sytuację tę dziennikarze potocznie nazwali „hamburgerem”⁵². Od tej pory liczba widzów stale wzrastała, a Miecugow za każdy kolejny procent oglądających *Fakty* przynosił ekipie szampana⁵³.

Tomasz Sianecki, któregoś razu zażartował do Miecugowa: „drenujesz rynek, zatrudniasz w TVN wszystko, co się rusza, a mnie, swojego kumpla, nawet nie spytałeś, czy bym nie miał ochoty”. Tak oto znalazła się praca dla Sianeckiego, który po miesiącu odszedł z radia i przyjaciele znów pracowali razem⁵⁴.

Grzegorz Miecugow prowadził *Fakty* weekendowe z Iwoną Radziszewską, natomiast Tomasz Lis od poniedziałku do piątku. Walter na początku nie określił dokładnie kompetencji każdego z prowadzących, przez co Miecugow i Lis zaczęli w pewnym momencie nie zgadzać się, co do formuły serwisu, doszło nawet do tego, że *Fakty* miały dwóch szefów. Działo się tak do czasu, gdy w 1999

⁴⁹ Tamże, s. 126-129.

⁵⁰ Tamże, s. 130-132; W. Godzic, *Telewizja i jej gatunki po „Wielkim Bracie”*, Kraków 2004, s. 65.

⁵¹ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 22-23.

⁵² Emisja serialu *Esmeralda* przed *Faktami* oraz wprowadzenie kolejnego serialu zaraz po serwisie informacyjnym przyciągała nowych widzów. Potocznie nazwano to „hamburgerem”, ponieważ środek bułki zajmuje najlepsza część, a *Fakty* transmitowane były pomiędzy serialami, dlatego widzowie częściej oglądali *Fakty* w oczekiwaniu na kolejny serial.

⁵³ G. Miecugow, *Szkiełko i wokół...*, s. 136.

⁵⁴ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 22.

roku Miecugow wyjechał na relację do Sopotu, a gdy wrócił dowiedział się, że przyjęto nowego dziennikarza. Nie podobało mu się, że nie jest informowany o tak istotnych decyzjach. Zwrócił się z tym do prezesa Waltera, który obiecał coś wymyślić, lecz jedyne co wówczas zrobił, to zadzwonił do Miecugowa, aby oddał stacji służbowy samochód. Tak zakończyła się praca Miecugowa w TVN, jednak tylko czasowo⁵⁵.

Po odejściu z TVN przez trzy miesiące wykładał dziennikarstwo, a nawet prowadził własną firmę. Później nawiązał z nim kontakt pewna kobieta pracująca dla Macieja Płażyńskiego, ówczesnego marszałka Sejmu, która zaproponowała mu pracę w charakterze doradcy medialnego. Zgodził się, nie wiedząc jeszcze na czym ta praca polega i prawie rok jeździł z Płażyńskim po kraju oraz po świecie, doświadczając nowych wrażeń⁵⁶.

W listopadzie 1999 roku odbyli z marszałkiem ostatnią wspólną podróż do Ameryki Południowej, gdyż Maciej Sojka – kolega z TVN zadzwonił do Miecugowa i zaproponował mu stanowisko zastępcy szefa nowo powstającego kanału informacyjnego TVN24. Miecugow przekazał Płażyńskiemu informację, że otrzymał nową propozycję pracy, a polityka go nie interesuje. Dziennikarz i polityk nie mieli do siebie żalu i rozstali się w zgodzie⁵⁷.

b. *Big Brother*

W 2001 roku, zanim jeszcze wystartował kanał informacyjny TVN24, prezes Mariusz Walter zaproponował Grzegorzowi Miecugowowi poprowadzenie *Big Brothera*. Dziennikarz z początku wątpił czy się do tego nadaje, ale Walter wykupił mu bilet do Kopenhagi, gdzie właśnie był nagrywany podobny program. Miecugow pojechał, zobaczył i zgodził się. W mediach zrobiło się głośno o jego decyzji. Początki nie były łatwe, gdyż ciągle wątpił, czy się nadaje do roli prowadzącego reality show. Stanowczo wołał występy „na żywo”. Nie dokończył jednak nagrywania tej edycji, a powodem była rezygnacja. Porównał pracę przy reality show do pracy fizycznej, którą wykonywał w Wiedniu kopiąc rowy. Przyznał, że *Big Brother* okazał się dla niego nieporozumieniem, ale cenił sobie każde doświadczenie zawodowe⁵⁸.

Big Brother polska edycja reality show emitowana była od 2001 do 2019 roku (z przerwami). Program opierał się na obserwacji życia codziennego uczestników i śledzeniu ich relacji w Domu Wielkiego Brata, czyli „budynku pełnego kamer i odciętego od jakichkolwiek informacji ze świata”. Miecugow prowadził pierwszą wiosenną edycję wraz z Martyną Wojciechowską. Trwała 107 dni – od 4 marca do 17 czerwca 2001 roku. Średnia oglądalność wynosiła wówczas około

⁵⁵ G. Miecugow, *Szkiełko i wokół...*, s. 137-138.

⁵⁶ Tamże, s. 138-139.

⁵⁷ Tamże, s. 141-142.

⁵⁸ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 164-166; Grzegorz Miecugow, <https://kultura.onet.pl/wiadomosci/grzegorz-miecugow/s7hnhlw>, [dostęp: 1 kwietnia 2022].

4,2 mln, a finał pierwszej części *Big Brothera* przyniósł stacji TVN aż 10 mln oglądających⁵⁹.

TVN24

Projekt TVN24 powstał dużo wcześniej, w czasach, gdy tworzono telewizję TVN. Niestety z uwagi na problemy finansowe wówczas nie udało się go zrealizować. Doszło jednak do zmian właścicielskich, a Miecugowowi zaproponowano stanowisko szefa wydawców. Start stacji TVN24 planowano na 9 sierpnia 2001 roku. Zanim do tego doszło, Miecugow udał się na urlop, w trakcie którego zdążył nakręcić wspomnianego *Big Brothera*⁶⁰.

Grzegorz Miecugow jako pierwszy poprowadził program pilotażowy TVN24. W dniu 9 sierpnia 2001 roku o godz. 12.00 stacja TVN24 zainaugurowała swoją działalność. Od pierwszego dnia zasłynęli zwłaszcza relacjonowaniem nagłych wydarzeń. Reszta materiałów była wcześniej nagrywana, więc nie było możliwości „wpadki”. Jednak i taka się wydarzyła, a było nią odtwarzanie zapętlonych zapowiedzi prezenterów. Każdego dnia przez pewien czas powtarzał się ten błąd, dlatego zostali nazwani „świstakami”⁶¹, tak jak miało to miejsce w filmie *Dzień świstaka*⁶². Doszło też do nieoczekiwanej usterki komputera, który nie odczytywał polskich znaków, a w konsekwencji „zawiesił się”. Dziennikarze nie byli w stanie wyemitować żadnego przygotowanego wcześniej materiału, pozostało im jedynie transmitować „na żywo”. Tak też zrobili, a rozmawiali wówczas o sobie i kolegach z pracy, co trwało prawie godzinę⁶³.

Dzień 11 września 2001 roku był istotny dla TVN24, ponieważ jako pierwsi udostępnili informację oraz relację „na żywo” z zamachu w Nowym Yorku. TVN wstrzymał transmisję swoich programów, a udostępnił ją stacji TVN24, co poskutkowało pozyskaniem wielu widzów. Dzięki temu TVN24 zyskała zaufanie oglądających⁶⁴.

W latach 2002-2005, w soboty o godz. 11.00 w TVN24 Grzegorz Miecugow prowadził swój godzinny program *Cały ten świat*. W studiu komentowane były najważniejsze wydarzenia ze świata z mijającego tygodnia. Wraz z Grzegorzem

---

⁵⁹ *Big Brother (Polska)*, w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/Big_Brother_\(Polska\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Big_Brother_(Polska)), [dostęp: 3 marca 2022].

⁶⁰ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 152.

⁶¹ Tamże, s. 152-154.

⁶² *Dzień świstaka* – film komediowy, którego fabuła opierała się na zapętleniu czasu. Bohater filmu przeżywał w kółko, 2 lutego tzw. dzień świstaka, który symbolizował nadejście wiosny. Zob. *Dzień świstaka (film)*, w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/Dzie%C5%84_%C5%9Bwistaka_\(film\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Dzie%C5%84_%C5%9Bwistaka_(film)), [dostęp: 30 kwietnia 2022].

⁶³ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 154.

⁶⁴ M. Wawer, *Gatunki, formaty w pejzażu telewizyjnym. Jak badać współczesną telewizję?*, Kraków 2020, s. 81, <https://media.uj.edu.pl/documents/1384650/134373778/Gatunki%2C+formaty+w+pejza%C5%BCu+telewizyjnym.+Monika+Wawer/f2efc551-6001-41a2-bfac-ea930c1d150f>, [dostęp: 5 grudnia 2022]; *TVN24*, w: *Wikipedia*, <https://pl.wikipedia.org/wiki/TVN24>, [dostęp: 3 kwietnia 2022].

Kajdanowiczem oraz Katarzyną Kolendą-Zaleską prowadzili również na przemian poranny serwis „na żywo”, w trakcie którego rozmawiali z gośćmi w studiu o sprawach ważnych i ciekawych. Natomiast jego autorski program *Inny punkt widzenia* emitowany był w niedziele o godz. 23.30. Dziennikarz zapraszał do studia ludzi ze świata kultury, sportu i nauki, a tematem rozmów były refleksje dotyczące Polski w aspekcie współczesnym i historycznym, a czasem były to treści filozoficzne⁶⁵.

a. *Szkło kontaktowe*

Jednym z większych osiągnięć dziennikarskich Miecugowa okazał się program *Szkło kontaktowe*, który po raz pierwszy wyemitowany został na początku 2005 roku. Pomysłodawcą był Adam Pieczyński, który w 2004 roku zaproponował Miecugowowi, aby z Tomaszem Sianeckim stworzyli program z interakcją widzów. Powodem była spowalniająca gospodarka; niewiele działało się też w życiu politycznym. Zbliżały się jednak wybory prezydenckie, a Polacy nie mieli gdzie się wypowiedzieć na temat kandydatów. W programie widzowie mogli kontaktować się z prowadzącymi za pomocą telefonów, SMS-ów oraz e-maili. Miecugow wiedział, że Pieczyński „ma głowę” do tematów, bo nazwę poprzedniego programu *Inny punkt widzenia* również zawdzięczał jemu. Sianecki nie zareagował tak pozytywnie na tytuł jak Miecugow, jednak po głębszej analizie stwierdził, że nazwa projektu *Szkło kontaktowe* ma sens⁶⁶.

Emisja pierwszego odcinka została ustalona na początek stycznia 2005 roku, lecz przesuwano ją z powodu nieodpowiedniego przygotowania technicznego studia. Ostatecznie *Szkło kontaktowe* doczekało się premierowej emisji we wtorek 25 stycznia tegoż roku. Jedyłą „wpadką”, jaką zapamiętał dziennikarz, było zapowiedzenie go przez kolegę z poprzedniego programu *24 godziny* jako Grzegorza „Miecugowka”⁶⁷.

Po paru dniach wysłał nagrane pierwsze odcinki *Szklą kontaktowego* do kilku redakcji z prośbą o zrecenzowanie materiału. Czasopismo „Przekrój” wystawiło mu dosyć surową opinię, natomiast późniejsze opinie znanych osobowości ze świata mediów zachwalały projekt. Jak podała firma AGB Nielsen Media Research na stronie *Wirtualne Media*, oglądalność *Szklą kontaktowego* w okresie październik-listopad 2015 roku można oszacować na około 500 tys. widzów⁶⁸.

Początkowo w programie emitowano 4-5 krótkich materiałów i w tej samej liczbie prowadzący otrzymywali telefony od widzów. Później emitowano około 20 materiałów, a połączeń od oglądających było około 10; jedno trwało blisko minutę⁶⁹. Jak napisała Małgorzata Mielcarek:

⁶⁵ *Lista programów TVN24*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Lista_program%C3%B3w_TVN24, [dostęp: 3 kwietnia 2022].

⁶⁶ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 26-28.

⁶⁷ Tamże, s. 30-32.

⁶⁸ Tamże, s. 36-37; *Szkło kontaktowe*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Szk%C5%82o_kontaktowe, [dostęp: 3 kwietnia 2022].

⁶⁹ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 76.

Twórcy programu, jako jedni z pierwszych, odważyli się oddać głos widzom, którzy byli „wpuszczani” na antenę na żywo, dzieląc się swoimi przemyśleniami na temat bieżących wydarzeń, odnosząc się do tematów poruszanych w studiu, bez jakiegokolwiek cenzury. Prowadzący program [...] – od początku [...] to Grzegorz Miecugow [...] i Tomasz Sianecki – musieli na bieżąco reagować na ewentualne przekraczanie przez widzów wyznaczonego czasu antenowego, lub padające niecenzuralne określenia⁷⁰.

Początkowo *Szko kontaktowe* emitowane było przez pięć dni, a szóstego nadawana była *Lupa tygodnia*. Razem z Sianeckim „kręcili” program po równo; jeden pracował trzy dni w pierwszym tygodniu, a w kolejnym dwa dni. Z racji pracy Sianeckiego również w *Faktach* i nienadążaniem z obowiązkami, Miecugow ostatecznie prowadził program trzy razy w tygodniu, a Sianecki dwa razy⁷¹.

Szko kontaktowe nie uciekało od tego, co widzowie najbardziej lubili oglądać w programach informacyjnych, a mianowicie od awantur na scenie politycznej. Według Miecugowa Polska to krytyczny i niesprawiedliwy kraj, ale on zawsze starał się być obiektywny. Jak zaznaczył w wywiadzie z Agnieszką Kublik, udzielonym w styczniu 2015 roku „Gazecie Wyborczej”: „Z założenia ten program nie ma być zwolennikiem żółci”⁷².

Grzegorz Miecugow w *Szkle kontaktowym* używał charakterystycznego języka, zwięzłego, wyrazistego i bezpośredniego. Natomiast język Sianeckiego był bardziej oficjalny i poprawny. Początkowe odcinki trwały około 25 minut, następnie przedłużono je do 40, a ostatecznie do 50 minut. Doliczając do tego jeszcze czas na reklamy, program trwał blisko godzinę, od 22.00 do 23.00⁷³.

Po paru miesiącach od startu nadeszły wakacje, a wraz z nimi przerwa w nadawaniu programu. Trwało to przez dwa miesiące, z uwagi na brak znaczących wydarzeń rozgrywających się w tym okresie na scenie politycznej. W czasie wakacji Grzegorz Miecugow pracował w charakterze prezentera anteny *Turbo*, wraz z Marcinem Mellerem oraz Jackiem Balkanem z *TOK FM*. Wzorując się na brytyjskim magazynie motoryzacyjnym *Top Gear* prowadzili *Testosteron*. Nie był to najlepszy projekt, ale dziennikarz miał przynajmniej okazję pojeździć różnymi samochodami⁷⁴.

W czwartek 31 marca 2005 roku Miecugow po emisji *Szko kontaktowego* dowiedziawszy się o niestabilnym stanie zdrowia papieża Jana Pawła II, postanowił poprowadzić przez godzinę program specjalny, przypominający historię życia i pontyfikatu głowy Kościoła katolickiego. Następnego dnia od rana stacja TVN24 relacjonowała „na żywo”, prowadząc rozmowy z gośćmi oraz z widzami przez połączenia telefoniczne. 2 kwietnia poprowadzono program w podobny sposób, a w godzinach wieczornych nadeszła informacja od włoskiej agen-

⁷⁰ M. Mielcarek, s. 181.

⁷¹ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 62-66.

⁷² G. Miecugow, *Tylko bez żółci, proszę*, rozm. przepr. A. Kublik, „Gazeta Wyborcza” 2015, nr 18, s. 25.

⁷³ K. Grzegorzewski, s. 505, 512.

⁷⁴ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 171.

cji o śmierci papieża. Na ekranie pojawiła się plansza z placentą świętego Piotra i przez trzy minuty w studiu trwała cisza, a potem Miecugow wrócił na plan ubrany w czarny krawat i dokończył rozmowę z gościem. Uznał bowiem, że nie należy przejawiać emocji i poprowadzić program do końca⁷⁵.

W 2006 roku do *Szklą kontaktowego* zaczęli dzwonić widzowie nieprzychylnie nastawieni do programu i tego, co on prezentuje. Jednym z nich był niejaki Edward, mężczyzna w wieku około 70 lat. Nie dał dojść do słowa Miecugowowi, a na dodatek powiedział: „Niech pan nie przerywa, panie Miecugow!” Ustalano, że mężczyzna nie robił przerw na oddech i „nawijał jak katarynka”. Jednak takich telefonów było niewiele, bo tylko 3-5%. W 2007 roku wprowadzono nowy system telefoniczny polegający na tym, że widzowie mogli dzwonić w każdym momencie i nagrać się, a na antenę w dalszym ciągu wpuszczano jedną osobę⁷⁶.

Widzowie *Szklą kontaktowego* często źle interpretowali słowa wypowiedziane przez prowadzących. W wywiadzie z 2015 roku Grzegorz Miecugow zaznaczył, że większa część oglądających była zwolennikami Platformy Obywatelskiej. Wtedy negatywne skomentowanie działań, bądź wypowiedzi członków tej partii, skutkowało napływem obraźliwych listów i SMS-ów od widzów sympatyzujących z PO, typu: „jesteś pieprzonym PIS-owcem”⁷⁷.

W wywiadzie dla „Newsweeka Polska” Miecugow i Sianecki stwierdzili, że „wpadką” w programie *Szklą kontaktowe* był wyemitowany fragment rozmowy z jednym z liderów Prawa i Sprawiedliwości, Przemysławem Gosiewskim, który wypowiedział się na temat rekonstrukcji rządu, a następnie poprosił swojego asystenta o sprawdzenie, co to właściwie znaczy. Drugą sytuacją zaliczoną do nieudanych był dla twórców tego programu wywiad z Adamem Michnikiem, redaktorem „Gazety Wyborczej”, który podczas wypowiedzi zamiótł butem pod dywan rozbitą szklaną⁷⁸.

W czerwcu 2006 roku Miecugow wraz z ekipą postanowili zrealizować wyjazdowe *Szklą kontaktowe* w Niemczech, ze względu na odbywające się tam mistrzostwa świata w piłce nożnej, na które Sianecki jako reporter *Faktów* musiał wyjechać do Gelsenkirchen. Drugi taki wyjazd przypadł rok później, 15-16 czerwca; tym razem program był emitowany z Legnicy, gdzie odbywał się konkurs rysunkowy, a przy okazji kabaret. Wyjazd okazał się nieudany z powodu ulewy i zagłuszeń⁷⁹.

Dnia 23 czerwca 2006 roku *Szklą kontaktowe* obchodziło swoje okrągłe 500 wyemitowanych odcinków. Data rocznicy została przesunięta z 22 lutego, ze względu na wyjazd ekipy TVN24 na narty. Z tej okazji producenci zdecydowali o zorganizowaniu czegoś innego. Wpadli na pomysł, by nakręcić odcinek prawdy o *Szkle kontaktowym* w formie teorii spiskowej i prześmiewczej. Dodatkowo

⁷⁵ Tamże, s. 158-159.

⁷⁶ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 67-71.

⁷⁷ G. Miecugow, *Tylko bez żółci...*, s. 25.

⁷⁸ G. Miecugow, T. Sianecki, *Ja panu nie przerywałem*, rozm. przepr. R. Górski, M. Cieślak, „Newsweek Polska” 2008, nr 52, s. 45.

⁷⁹ G. Miecugow, T. Sianecki, *Kontaktowi...*, s. 82-87.

Sianecki wymyślił konkurs dla widzów, aby nakręcili minutową wypowiedź na temat, jaki chcieliby poruszyć z trybuny sejmowej. W konkursie tym zwyciężyło dziecko. Film montowany z tej okazji przez Marka Piwowskiego nie doczekał się realizacji, gdyż z niewytłumaczalnych powodów reżyser całkowicie „odciął się” od zespołu *Szklą kontaktowego*. Ostatecznie podczas jubileuszowego wydania programu ekipa odegrała scenki, jakie były kręcone do filmu Piwowskiego⁸⁰.

Szklą kontaktowe zdobyło cztery nagrody. Trzy otrzymało w 2006 roku, a czwartą w 2007. Przyznano mu pierwsze miejsce podczas Festiwalu Dobrego Humoru w kategorii – Najlepszy Program Rozrywkowy. Co prawda realizatorzy programu nie zgadzali się ze stwierdzeniem, że jest on satyryczny, ale organizatorzy Festiwalu umieścili *Szklą kontaktowe* na stronie internetowej i to widzowie zdecydowali, oddając głosy. We wrześniu 2007 roku twórcy otrzymali dyplom od redakcji „Media Marketing Polska” za najlepszy program telewizyjny roku, co było dla nich dużym zaskoczeniem, gdyż konkurowali z programem o wyższej oglądalności, tj. *Szymon Majewski Show*. Kolejną nagrodą był dyplom, który otrzymali drogą pocztową. Wyróżnienie napłynęło od Ruchu na Rzecz Bezrobotnych, a dziennikarze nie wiedzieli, czym sobie na nie zasłużyli, jednak byli z tego faktu zadowoleni. Ostatnią nagrodą był Wiktor za Najlepszy Program w kategorii „odkrycie telewizyjne roku”⁸¹.

W lutym 2007 roku Miecugow oraz Sianecki otrzymali propozycję napisania książki o *Szkle kontaktowym*. Zgodzili się, lecz nie wiedzieli jak się do tego zabrać, a czas na przygotowanie publikacji upływał we wrześniu. Książka okazała się bestsellerem na rynku wydawniczym i bardzo dobrze się sprzedawała⁸².

Podczas wydarzenia Woodstock w 2013 roku, skąd Miecugow prowadził „na żywo” transmisję *Szklą kontaktowego*, został uderzony w twarz. Mężczyzna, który wszedł na scenę i pobił dziennikarza, trzymał kartkę z napisem: „TVN kłamie”. Na ten incydent publiczność zareagowała skandowaniem „Przepraszamy!”⁸³.

W jednym z wywiadów Grzegorz Miecugow wyznał, że od emisji programu: „ten «szklany styl» przeniósł się do *Faktów* i do innych programów informacyjnych”. Dziennikarz starał się, aby *Szklą kontaktowe* odzwierciedlało wydarzenia dnia, oraz aby na antenie nie rozmawiać o sprawach błahych, tylko o faktach, ale „innym tonem”⁸⁴.

Miecugow miał na swojej liście konkretnych polityków, których nie lubił pokazywać w programie. Wiedział bowiem, że nie mają nic mądrego do powiedzenia. Wyjątkiem, kiedy przedstawiał ich w *Szkle kontaktowym* było prezentowanie fragmentów ich wypowiedzi pochodzących z różnych programów, w których

⁸⁰ Tamże, s. 93-105.

⁸¹ Tamże, s. 124-126.

⁸² G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 174.

⁸³ *Przystanek Woodstock 2013. Grzegorz Miecugow zaatakowany, białostoczanin usłyszał zarzuty*, <https://poranny.pl/przystanek-woodstock-2013-grzegorz-miecugow-zaatakowany-bialostoczanin-uslyszal-zarzuty-wideo/ar/5546688>, [dostęp: 5 grudnia 2022].

⁸⁴ G. Miecugow, *Tylko bez żółci...*, s. 25.

mówili to samo. Udowadniał tym, że politycy uczą się na pamięć „regulek” i nie mają własnego zdania⁸⁵.

W wywiadzie dla tygodnika „Newsweek Polska” Miecugow i Sianecki przyznali, że prezentowanie polityków w złym świetle, bądź komentowanie ich niewłaściwych zachowań nie było ich winą, ponieważ to politycy dopuszczali się pewnych czynów, które w żaden sposób nie były przez dziennikarzy wyreżyserowane. Prowadzący *Szkoło kontaktowe* chcieli jedynie pokazać społeczeństwu polityków „oderwanych od rzeczywistości” oraz to, jak władza, kolokwialnie mówiąc, „mieszała im w głowie”: „My staramy się wypełniać misję”⁸⁶.

Jak wynika z badań przeprowadzonych przez Annę Krupską-Perek, opinie widzów oglądających *Szkoło kontaktowe* były raczej pozytywne. Zwracali uwagę na swobodę wypowiedzi prowadzących oraz dużą wartość informacyjną programu. Wśród negatywnych opinii znalazła się m.in. taka, że program „szkodzi życiu politycznemu”⁸⁷. Od chwili startu programu, zainteresowanie polityką u Grzegorza Miecugowa zmalało i coraz częściej poświęcał czas piłce nożnej i grze w scrabble⁸⁸.

Po śmierci Miecugowa, 26 sierpnia 2017 roku, wydano odcinek specjalny programu, w którym przypominano dokonania dziennikarza. Rok później wyemitowany został odcinek zatytułowany *Wspominamy Grzegorza Miecugowa* z udziałem wszystkich prowadzących *Szkoło kontaktowe*; o dziennikarzu mieli okazję wypowiedzieć się również widzowie⁸⁹.

b. Inny punkt widzenia

Pomysł na program zrodził się dzięki scenografowi, rysownikowi i satyrykowi Andrzejowi Mlecze, z którym Grzegorz Miecugow rozmawiał na wizji i to on zaproponował dziennikarzowi, aby zapraszał do studia nie tylko polityków. Pomysł udało się zrealizować i gośćmi Miecugowa, obok Mleczi byli, np. aktorka Krystyna Janda, z którą rozmawiał w restauracji, czy pisarz Stanisław Lem, z którym spotkał się w jego domu. Miecugow doszedł do wniosku, że nikt w Polsce nie robi jeszcze tak długich wywiadów bo trwających zazwyczaj 45 minut. Postanowił więc zrealizować cykl wywiadów *Inny punkt widzenia*. Koncepcja programu została przez widzów dobrze przyjęta. Początkowo pojawiła się lista 50 osób wartych zaproszenia, by podzieliły się z widzami TVN24 swoją wiedzą oraz opiniami na różne tematy. W całym cyklu Miecugow miał styczność z około 400 osobami. Pierwsza edycja trwała trzy lata i w 2007 roku zakończyła się wynikiem 140 wyemitowanych odcinków. Program nadawany był przez sta-

⁸⁵ Tamże.

⁸⁶ G. Miecugow, T. Sianecki, *Ludzie ze szkła*, rozm. przepr. V. Ozminowski, „Newsweek Polska” 2006, nr 51/52, s. 134.

⁸⁷ A. Krupska-Perek, s. 91.

⁸⁸ *Człowiek jakiego nie znałicie...*

⁸⁹ *Szkoło kontaktowe...*

cję TVN24 w niedzielne popołudnia i rozpoczynał się o godz. 16.10. Po przerwie, w 2010 roku, powrócił na antenę i był emitowany w niedzielę o godz. 23.30⁹⁰.

Dla luźniejszej atmosfery wywiady były prowadzone poza studiem. Najczęściej odbywały się w restauracji „Antrakt” w Warszawie, w hotelu „Rubinstein” w Krakowie, w siedzibie Polskiej Rady Biznesu oraz w siedzibie Polskiego Radia. Zdarzało się, że rozmowa nagrywana była w domu gościa. Ostatni odcinek z udziałem Miecugowa wyemitowano 13 sierpnia 2017 roku⁹¹.

c. *Gość poranny, Cały ten świat i Horyzont*

Program *Gość poranny* Grzegorz Miecugow prowadził na przemian z Grzegorzem Kajdanowiczem oraz Katarzyną Kolendą-Zaleską. Program emitowany był codziennie „na żywo” o godz. 9.10. Do studia zapraszano wówczas gościa, z którym rozmawiano o sprawach ważnych i ciekawych⁹².

Cały ten świat był natomiast autorskim programem Miecugowa. Nadawano go w soboty o godz. 11.00, a trwał około 50 minut, z przerwą na serwis informacyjny. Powtórkę odcinka można było obejrzeć po godz. 20.00 oraz o 00.45. *Cały ten świat* emitowany był w latach 2002-2005 w TVN24. W 2006 roku zastąpił go nowy program *Horyzont*. Do studia zapraszano dziennikarzy i omawiano światowe wydarzenia mijającego tygodnia. Wśród komentatorów współpracujących z Grzegorzem Miecugowem w tym programie byli m.in.: Jerzy Beker, Bartłomiej Sienkiewicz oraz Jerzy Marek Nowakowski. W ostatnich odcinkach pośród tematów pojawiły się ciekawostki ze świata⁹³.

Książki

Wspomniano już, że pomysł realizacji cyklu wywiadów z różnymi znanymi osobami pojawił się w 2003 roku, gdy Andrzej Mleczek zarzucił Miecugowowi, że niepotrzebnie rozmawia na antenie tylko z politykami o polityce. Dziennikarz zapamiętał to i na święta Bożego Narodzenia nagrał wywiad właśnie z pomysłodawcą oraz jeszcze z dwiema innymi osobami ze świata kultury – Stanisławem Lemem i Krystyną Jandą⁹⁴.

W październiku 2005 roku została wydana książka Miecugowa o tytule podobnym jak program: *Inny punkt widzenia. Rozmowy o współczesnym świecie*. Dziennikarz zamieścił w niej 21 najciekawszych wywiadów ze znanymi przedstawicielami świata kultury, sportu i nauki. Każda osoba wyróżniała się ze względu na swoje zainteresowania, pasje, a także spostrzeżenia na konkretne tematy. Znalazły się tutaj wywiady z wymienionymi wcześniej: pisarzem Stanisławem Lemem i aktorką Krystyną Jandą, a ponadto z następującymi osobistościami:

⁹⁰ G. Miecugow, *Szkiełko i wokół...*, s. 194-195; tenże, *Inny punkt widzenia*, t. 2..., s. 9; *Inny punkt widzenia*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Inny_punkt_widzenia, [dostęp: 5 grudnia 2022].

⁹¹ *Inny punkt widzenia...*

⁹² *Lista programów TVN24...*

⁹³ Tamże.

⁹⁴ G. Miecugow, *Inny punkt widzenia*, t. 2..., s. 7.

aktorem Markiem Kondratem; dziennikarzem muzycznym, aktorem i satyrykiem Wojciechem Mannem; politykiem, dyplomatą, historykiem i publicystą Władysławem Bartoszewskim; piosenkarką Ewą Bem; aktorką Anną Dymną; etykiem i filozofem Jackiem Hołowką; reżyserem teatralnym Grzegorzem Jarzyną; reportażystą, publicystą i poetą Ryszardem Kapuścińskim; sportowcem Robertem Korzeniowskim; prawniczką Ewą Łętowską; aktorem Krzysztofem Majchrzakiem; producentem telewizyjnym, satyrykiem, aktorem i reżyserem Krzysztofem Materną; aktorem i reżyserem Janem Nowickim; politykiem, przedsiębiorcą i fizykiem Krzysztofem Pawłowskim; pisarzem, publicystą, dramaturgiem i scenarzystą Jerzym Pilchem; kompozytorem Zbigniewem Preisnerem; poetą, prozaikiem, eseistą i publicystą Andrzejem Stasiukiem; muzykiem, kompozytorem i wokalistą Bartoszem Waglewskim oraz z astronomem Aleksandrem Wolszczanem.

Drugi tom książki stanowią wywiady przeprowadzane od 2010 roku. Został wydany już po śmierci Miecugowa, we wrześniu 2017 roku, pt. *Inny punkt widzenia. Polaków obraz świata*. Podobnie jak w części pierwszej, opublikowano tu najbardziej interesujące rozmowy z przedstawicielami wielu różnych dziedzin kultury, sztuki i nauki: aktorem Piotrem Adamczykiem; aktorem i reżyserem Andrzejem Chyrą; fizykiem Tomaszem Dietlem; aktorem i reżyserem Janem Englertem; aktorem Januszem Gajosem; aktorem i reżyserem Andrzejem Grabowskim; amerykańskim pisarzem i scenarzystą filmowym Johnem Irvingiem; muzykiem i kompozytorem Lechem Janerką; aktorem i reżyserem Krzysztofem Kolbergerem; reżyserem Janem Jakubem Kolskim; dziennikarzem, krytykiem muzycznym i producentem Robertem Kozyrą; aktorem Olafem Lubaszenką; aktorem Piotrem Machalicą; muzykiem i wokalistą Adamem Nowakiem; prawnikiem i publicystą Wiktorem Osiatyńskim; aktorem i reżyserem Wojciechem Pszoniakiem; muzykiem i wokalistą Muńkiem Staszczykiem; aktorem i reżyserem Jerzym Stuhrem; aktorem Borysem Szycem; kompozytorem Wojciechem Trzcieskim; dziennikarką, piosenkarką, aktorką i scenarzystką Magdą Umer oraz z dziennikarzem i działaczem na rzecz ochrony przyrody i środowiska naturalnego Adamem Wajrakiem.

Każdy rozdział to jedna rozmowa, poprzedzona krótką anegdotą dotyczącą spotkania. Niektóre anegdoty to historie, w jaki sposób Miecugow docierał do rozmówcy, ale są tutaj również opisy uczuć i emocji, jakie towarzyszyły dziennikarzowi przed wywiadem. Każda z rozmów zawiera krótki komentarz, czasami zmieniający treść historii, zamieszczonej przed wywiadem.

W 2007 roku Grzegorz Miecugow otrzymał propozycję napisania, wspólnie z Tomaszem Sianeckim, książki o *Szkle kontaktowym*, na co dziennikarze się zgodzili. Mieli jednak problem, gdyż nie wiedzieli jak ją przygotować. Ostatecznie Miecugow podzielił tematykę między siebie a Sianeckiego. Sam miał napisać o początkach programu, a Sianecki o zabawnych sytuacjach, które wydarzyły się

podczas emisji lub przed nią. Książka ukazała się 17 października tegoż roku, autorzy zaś zostali nominowani do nagrody Empiku⁹⁵.

Twórcy *Szklą kontaktowego* potrafili przyciągnąć widzów swoim poczuciem humoru oraz podejściem (z dystansem) do często istotnych spraw. Komentatorzy tego popularnego programu, na pozór mało istotni, w książce zostali bliżej przedstawieni. Niektórzy w sposób prześmiewczy, a niekiedy wzruszający. Opisanych zostało pięć osób związanych z programem: Artur Andrus, Krzysztof Daukszewicz, Tomasz Jachimek, Marek Przybylik i Wojciech Zimiński. Dodatkowo każdy z nich dołączył swój komentarz przy własnej charakterystyce⁹⁶.

W listopadzie 2007 roku Grzegorz Miecugow wraz z Markiem Przybylikiem odwiedzili Lublin, gdzie spotykali się z widzami i promowali książkę *Kontaktowi czyli Szklarze bez kitu*⁹⁷. Książka nie była przeznaczona jedynie dla fanów *Szklą kontaktowego*, lecz dla wszystkich, którzy chcieli coś „lekkiego” przeczytać, a przy tym zrelaksować się. Zawierała również płytę z najzabawniejszymi scenami z programu.

Kolejna książka pt. *Szkielko i wokół* wydana w 2012 roku została poświęcona życiu prywatnemu i pracy zawodowej Grzegorza Miecugowa. Publikację przygotowano w formie wywiadu, który przeprowadziła Violetta Ozminkowski. Należy dodać, że Violetta Ozminkowski, prywatnie żona Krzysztofa Daukszewicza, jest dziennikarką i redaktorką „Newsweeka Polska”, wcześniej pracowała w „Gazecie Wyborczej”, a także w Art Center College of Design w Kalifornii. Wydała kilka autorskich lub współautorskich biografii: *Michalina Wisłocka. Sztuka kochania gorszycielki*, *Lubię farbować wróble* (wywiad z Agnieszką Osiecką) oraz *Maria Czubaszek. W coś trzeba nie wierzyć*⁹⁸.

Szkielko i wokół to swoistego rodzaju biografia („wywiad-rzeka”). Przedstawia życie Grzegorza Miecugowa od dzieciństwa, aż do rozkwitu jego kariery. Pokazuje, jaką drogę przeszedł, nim stał się popularnym dziennikarzem. Uodowodnił, że nie trzeba mieć znanego nazwiska, aby osiągnąć w życiu sukces.

Miecugow, o czym nie każdy zapewne wie, był też autorem dwóch powieści. Pierwsza z nich to powieść sensacyjna *Przypadek* wydana w 2010 roku. Wydawnictwo Bellona, polecając ją czytelnikom napisało:

„Przypadek” to jego pierwsza powieść, niezwykle świeża i zaskakująca. Nie znajdziemy w niej żadnych odniesień do polityki czy świata mediów, słowem

⁹⁵ G. Miecugow, *Szkielko i wokół...*, s. 205-206; *Kontaktowi, czyli szklarze bez kitu*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Kontaktowi,_czyli_szklarze_bez_kitu, [dostęp: 15 grudnia 2021].

⁹⁶ *O dwóch takich, co stworzyli Szkoło kontaktowe – „Kontaktowi, czyli szklarze bez kitu”*, <https://www.wywrota.pl/ksiazka/15723-o-dwoch-takich-co-stworzyli-szkolo-kontak.html>, [dostęp: 15 grudnia 2021].

⁹⁷ M. Przybylik, G. Miecugow, *Szklarze bez kitu*, rozm. przepr. W. Klusek, <http://myksztalciuchy.pl/printview.php?t=84&start=0&sid=8e50c3d3053e59c15065ccdbd657187e>, [dostęp: 15 grudnia 2021].

⁹⁸ *Violetta Ozminkowski-Daukszewicz i Krzysztof Daukszewicz gośćmi Książnicy Podlaskiej*, <https://ksiaznicapodlaska.pl/wydarzenia/violetta-ozminkowski-daukszewicz-i-krzysztof-daukszewicz-gosciami-ksiaznicy-podlaskiej/>, [dostęp: 29 stycznia 2022].

do tego, czym autor zajmuje się na co dzień. Odkryjemy za to coś o wiele cenniejszego, pewną prawdę, która dotyczy egzystencji człowieka, dokonywanych przez niego wyborów i ich konsekwencji. „Przypadek” to pełna napięcia, nieoczekiwanych zwrotów akcji opowieść o losach Marcina Szustera. Bohater przeżył silny wstrząs emocjonalny, który popycha go do irracjonalnych zachowań, do balansowania na granicy prawa. Nie myśląc o konsekwencjach swoich wyborów wkracza na niebezpieczną ścieżkę, z której trudno mu będzie zawrócić. Czy cena, którą przyjdzie mu zapłacić, nie będzie zbyt wysoka? Grzegorz Miecugow w mistrzowski sposób wykorzystuje konwencję powieści sensacyjnej. Znakomita fabuła, nieoczekiwane zbiegi okoliczności, błyskotliwe dialogi oraz prosta i płynna narracja sprawiają, że „Przypadek” nieprzypadkowo czyta się jednym tchem⁹⁹.

W 2012 roku wydał kolejną powieść, tym razem kryminalną, pt. *Trójka do potęgi*. Na jej podstawie powstał spektakl teatralny w reżyserii Wojciecha Malajkata:

[...] bohaterów ściga dwójka agentów z Interpolu. Oboje są polskiego pochodzenia i mówią w naszym języku. Ściga ich także dwóch dziennikarzy śledczych. Jeden jest wolnym strzelcem, a drugi to reporterka radiowej Trójki. Rzecz dzieje się w Polsce, Berlinie, Grecji. Trochę w TVN 24, trochę w programie Trzecim, trochę w warszawskich hotelach i restauracjach. Niektóre miejsca są zmyślane, a niektóre prawdziwe¹⁰⁰.

Grzegorz Miecugow był także felietonistą w „Dzienniku Polskim”. Współpracę z tym pismem rozpoczął wraz ze swoim ojcem Brunonem Miecugowem, w chwili, gdy zwolniono go z funkcji dyrektora radiowej *Trójki*. Ojciec obawiał się, że syn zostanie bezrobotny, dlatego wpadł na pomysł, aby razem pisali do gazety. Ich felietony ukazywały się raz w tygodniu, początkowo pt. *W imię ojca i syna*, lecz tytuł okazał się zbyt poważny; ostatecznie zmienili go na *Potyczki nie tylko rodzinne*. Przed opublikowaniem felietonu umawiali się, który z nich będzie „na tak”, a który będzie przeciwny w danej kwestii¹⁰¹. Później Miecugow pisał do „Dziennika Polskiego” już samodzielnie, a felietony publikował w rubryce pt. *Swoje wiem*. W każdy wtorek komentował w nich polską rzeczywistość. Ostatni jego felieton został wydrukowany 8 sierpnia 2017 roku¹⁰². W lipcu 2010 roku Miecugow został współpracownikiem „Przekroju”, gdzie pojawiały się jego wy-

⁹⁹ *Przypadek Grzegorz Miecugow. Opis*, <https://www.empik.com/przypadek-miecugow-grzegorz,p1165165889,ksiazka-p>, [dostęp: 14 listopada 2022].

¹⁰⁰ „*Trójka do potęgi*”...

¹⁰¹ G. Miecugow, *Miecugow: Kraków? Byłem sąsiadem Szymborskiej. Posikałem jej kanapę*, rozm. przepr. V. Ozminowski, <https://dziennikpolski24.pl/miecugow-krakow-bylem-sasiadem-szymborskiej-posikałem-jej-kanapę/ar/12440532>, [dostęp: 29 stycznia 2022].

¹⁰² G. Skowron, *Wiem, że kiedyś umrę, pytanie: wcześniej czy później – mówił Grzegorz Miecugow. Zmarł w sobotę*, <https://dziennikpolski24.pl/wiem-ze-kiedys-umre-pytanie-wczesniej-czy-pozniej-mowil-grzegorz-miecugow-zmarł-w-sobotę/ar/12425338>, [dostęp: 29 stycznia 2022].

wiady. Zajął miejsce publicysty Piotra Najsztuba, który przeszedł do tygodnika „Wprost”¹⁰³.

Podsumowanie

Grzegorz Miecugow był znanym dziennikarzem, którego popularność wzrosła po przejściu z telewizji publicznej do komercyjnej stacji TVN. Miał „świeże” spojrzenie na to, czego w danym momencie oczekiwali widzowie i podążał za zmianami. Nie był sztuczny w tym co robił, jak również nikogo na antenie nie udawał, zawsze był naturalny i opanowany, choć np. przyszło mu poinformować telewidzów o śmierci papieża Jana Pawła II (2 kwietnia 2005), czy o atakach terrorystycznych na Stany Zjednoczone z 11 września 2001 roku. Rzadko się uśmiechał na wizji, co mogło świadczyć o jego obiektywizmie i profesjonalizmie zawodowym.

Na zakończenie można odwołać się do słów Grzegorza Miecugowa, który oceniając zmiany, jakie nastąpiły w polskich mediach, powiedział:

Media uświadomiły sobie, że kierunek ich rozwoju nadaje odbiorca. Jeżeli odbiorca nie chce pogłębionej debaty, to jej nie dostanie. Dużo kanałów proponuje rozrywkę i odbiorca się na to godzi. Gdyby chciał mieć tą dyskusję, to by to wymusił. Ludzie tworzący media tworzą również interesy i nie ma sensu postępować przeciwko widzowi. A obecnie interesem widza jest, by było zabawnie, szybko, kolorowo i bezproblemowo¹⁰⁴.

I takie właśnie programy potrafił realizować, choć nie uważał, by były one satyryczne, „kolorowe” czy „bezproblemowe”. Takie było np. *Szkoła kontaktowe*. Cała jego medialna działalność ukierunkowana była na odbiorcę i wszystko, co robił, robił z myślą o odbiorcy.

Bibliografia:

„Arena Idei” w ECS. Ponad milion widzów programu emitowanego z Gdańska przez TVN 24, <https://www.gdansk.pl/wiadomosci/arena-idei-w-ecs-ponad-milion-widzow-programu-emitowanego-z-gdanska-przez-tvn24,a,93909>.

Big Brother (Polska), w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/Big_Brother_\(Polska\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Big_Brother_(Polska)).

Blog Forum Gdańsk 2015. Po raz szósty blogerzy zjadą nad morze, <https://gdansk.naszemiasto.pl/blog-forum-gdansk-2015-po-raz-szesty-blogerzy-zjada-nad/ar/c8-3518347>.

Bubloteka, w: *Wikipedia*, <https://pl.wikipedia.org/wiki/Bubloteka>.

¹⁰³ R. Nagórski, *Grzegorz Miecugow: mogę być ciężko chory. Będę walczył*, <https://gk24.pl/grzegorz-miecugow-moge-byc-ciezko-chory-bede-walczy/ar/4459727>, [dostęp: 29 stycznia 2022]; *Grzegorz Miecugow za Piotra Najsztuba w „Przekroju”*, <https://www.wirtualnemedial.pl/artykul/grzegorz-miecugow-za-piotra-najsztuba-w-przekroju>, [dostęp: 5 grudnia 2022].

¹⁰⁴ Cyt. za: R. Klepka, *Polityka a reality show*, „e-Politikon” 2013, nr 5, s. 36, https://www.depot.ceon.pl/bitstream/handle/123456789/7688/Polityka_a_reality_show.pdf?sequence=1&isAllowed=y, [dostęp: 18 maja 2022].

- Człowiek jakiego nie znaliście. Grzegorz Miecugow w anegdotach i na prywatnych zdjęciach, <https://szklokontaktowe.tvn24.pl/grzegorz-miecugow-w-anegdotach-i-na-prywatnychzdjeciach,791853.html>.
- Czuchnowski Wojciech, *Śmierć inteligenta. Grzegorz Miecugow nie żyje*, „Gazeta Wyborcza” 2017, nr 199, s. 8.
- Dzień świstaka (film)*, w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/Dzie%C5%84_%C5%9Bwistaka_\(film\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Dzie%C5%84_%C5%9Bwistaka_(film)).
- Godzic Wiesław, *Telewizja i jej gatunki po „Wielkim Bracie”*, Kraków 2004.
- Grzegorz Miecugow, <https://kultura.onet.pl/wiadomosci/grzegorz-miecugow/s7hnhlw>.
- Grzegorz Miecugow, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Grzegorz_Miecugow.
- Grzegorz Miecugow. *Wspomnienie*, <https://tvn24.pl/debata/grzegorz-miecugow-wspomnienie,170.html#chapter-15>.
- Grzegorz Miecugow za Piotra Najsztuba w „Przekroju”, <https://www.wirtualnemedial.pl/artukul/grzegorz-miecugow-za-piotra-najsztuba-w-przekroju>.
- Grzegorzewski Krzysztof, *Felietonowość „Szkła Kontaktowego”*, „Acta Universitatis Lodzianis. Folia Litteraria Polonica” 2010, t. 13, s. 505-516.
- Grzesiuk Kalina, *Metodyka badań naukowych*, https://pracownik.kul.pl/files/12359/public/grzesiuk/seminarium/metodyka_badan_naukowych.pdf.
- Inny punkt widzenia*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Inny_punkt_widzenia.
- Jakubowska Aleksandra, Snopkiewicz Jacek, *Telewizja naga*, Warszawa 1991.
- Klepka Rafał, *Polityka a reality show*, „e-Politikon” 2013, nr 5, s. 29-46, https://www.depot.ceon.pl/bitstream/handle/123456789/7688/Polityka_a_reality_showpdf?sequence=1&isAllowed=y.
- Kołacz Iga, *Grzegorz Miecugow nie żyje*, <https://www.press.pl/tresc/49673,grzegorz-miecugow-nie-zyje>.
- Kontaktowi, czyli szklarze bez kitu*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Kontaktowi,_czyli_szklarze_bez_kitu.
- Kornacka Monika, *Blogi przykładem dziennikarstwa internetowego w dobie konwergencji mediów*, w: *Konwergencja mediów masowych i jej skutki dla współczesnego dziennikarstwa*, t. 2, red. Marian Gierula, Patrycja Szostok, Katowice 2012, s. 313-326.
- Kowalski Rafał, *Byli razem blisko 40 lat... oto historia miłości Grzegorza Miecugowa i jego żony Joanny*, <https://viva.pl/ludzie/newsy/oto-historia-milosci-grzegorza-miecugowa-i-jego-zony-joanny-dzieci-choroba-rodzina-slub-135008-r1/>.
- Krupska-Perek Anna, *Komunikat w sytuacji medialnej „Szkła Kontaktowego”*, „Językoznawstwo” 2009, nr 1, s. 83-92.
- Lisowska-Magdziarz Małgorzata, *Analiza zawartości mediów. Przewodnik dla studentów. Wersja 1.1*, Kraków 2004.
- Lista programów TVN24*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Lista_program%C3%B3w_TVN24.
- Michalczyk Stanisław, *Uwagi o analizie zawartości mediów*, „Rocznik Prasoznawczy” 2009, nr 3, s. 95-109.
- Miecugow Grzegorz, *200 tysięcy godzin życia*, rozm. przepr. Piotr Najsztub, „Wprost” 2012, nr 2, s. 14-19.
- Miecugow Grzegorz, *Ich Trójka*, „Polityka” 2002, nr 16, s. 27-29.
- Miecugow Grzegorz, *Inny punkt widzenia. Rozmowy o współczesnym świecie*, Gliwice 2005.
- Miecugow Grzegorz, *Inny punkt widzenia*, t. 2, *Polaków obraz świata*, Gliwice 2007.

- Miecugow Grzegorz, *Miecugow: Kraków? Byłem sąsiadem Szymborskiej. Posikałem jej kanapę*, rozm. przepr. Violetta Ozminkowski, <https://dziennikpolski24.pl/miecugow-krakow-bylem-sasiadem-szymborskiej-posikałem-jej-kanape/ar/12440532>.
- Miecugow Grzegorz, *Szkielko i wokół*, rozm. przepr. Violetta Ozminkowski, Warszawa 2012.
- Miecugow Grzegorz, *Tylko bez żółci, proszę*, rozm. przepr. Agnieszka Kublik, „Gazeta Wyborcza” 2015, nr 18, s. 25.
- Miecugow Grzegorz, Sianecki Tomasz, *Ja panu nie przerywałem*, rozm. przepr. Robert Górski, Mariusz Cieślak, „Newsweek Polska” 2008, nr 52, s. 44-45.
- Miecugow Grzegorz, Sianecki Tomasz, *Kontaktowi czyli Szklarze bez kitu*, Warszawa 2007.
- Miecugow Grzegorz, Sianecki Tomasz, *Ludzie ze szkła*, rozm. przepr. Violetta Ozminkowski, „Newsweek Polska” 2006, nr 51/52, s. 134-135.
- Mielcarek Małgorzata, *Widz zaangażowany – mediatyzacja publiczności w mediach tradycyjnych na przykładzie TVN24*, „Refleksje” 2018, nr 18, s. 173-187, <http://refleksje.amu.edu.pl/wp-content/uploads/2019/05/11-Mielcarek.pdf>.
- Nagórski Rafał, *Grzegorz Miecugow: mogą być ciężko chory. Będę walczył*, <https://gk24.pl/grzegorz-miecugow-moge-byc-ciezko-chory-bede-walczył/ar/4459727>.
- Niedźwiecki. *Szkoda, że nie zobaczymy już Grzesia*, <https://tvn24.pl/kultura-i-styl/marek-niedzwiecki-o-grzegorz-miecugowie-ra767775-2572470>.
- O dwóch takich, co stworzyli Szkoło kontaktowe – „Kontaktowi, czyli szklarze bez kitu”*, <https://www.wywrota.pl/ksiazka/15723-o-dwoch-takich-co-stworzyli-szklo-kontakt.html>.
- Przybylik Marek, Miecugow Grzegorz, *Szklarze bez kitu*, rozm. przepr. Wojciech Klusek, <http://my-ksztalciuchy.pl/printview.php?t=84&start=0&sid=8e50c3d3053e59c15065ccdbd657187e>.
- Przypadek Grzegorz Miecugow. Opis*, <https://www.empik.com/przypadek-miecugow-grzegorz,p1165165889,ksiazka-p>.
- Przystanek Woodstock 2013. Grzegorz Miecugow zaatakowany, białostoczanin usłyszał zarzuty*, <https://poranny.pl/przystanek-woodstock-2013-grzegorz-miecugow-zaatakowany-bialostoczanin-uslyszal-zarzuty-wideo/ar/5546688>.
- Sandecki Maciej, *Gdański Tydzień Demokracji. „Liberalna demokracja zdominowana przez populizm”*, <https://trojmiasto.wyborcza.pl/trojmiasto/7,35612,20684022,gdanski-tydzien-demokracji-liberalna-demokracja-zdominowana.html>.
- Skowron Grzegorz, *Wiem, że kiedyś umrę, pytanie: wcześniej czy później – mówił Grzegorz Miecugow. Zmarł w sobotę*, <https://dziennikpolski24.pl/wiem-ze-kiedys-umre-pytanie-wczesniej-czy-pozniej-mowil-grzegorz-miecugow-zmarł-w-sobote/ar/12425338>.
- Sławomir Zieliński (dziennikarz)*, w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/S%C5%82awomir_Zieli%C5%84ski_\(dziennikarz\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/S%C5%82awomir_Zieli%C5%84ski_(dziennikarz))
- Stasiuk-Krajewska Karina, *Blogger a dziennikarz. O dziennikarstwie, blogowaniu i ich wzajemnych relacjach*, w: *Kody i strategie w komunikacji*, pod red. Igora Borkowskiego, Wrocław 2017, s. 103-117.
- Szkoło kontaktowe*, w: *Wikipedia*, https://pl.wikipedia.org/wiki/Szk%C5%82o_kontaktowe.
- Taras Martyna, *YouTuberzy jako współcześni dziennikarze. Czy internetowe wideo może pokonać telewizję?*, <https://ruj.uj.edu.pl/xmlui/handle/item/216441>.

- „Trójka do potęgi” na 50. urodziny, <https://dzieje.pl/kultura-i-sztuka/trojka-do-potegi-na-50-urodziny>.
- Turlej Elżbieta, *Ślady*, „Newsweek Polska” 2017, nr 37, s. 8-13.
- TVN24, w: *Wikipedia*, <https://pl.wikipedia.org/wiki/TVN24>.
- Violetta Ozminkowski-Daukszewicz i Krzysztof Daukszewicz gośćmi Książnicy Podlaskiej, <https://ksiaznicapodlaska.pl/wydarzenia/violetta-ozminkowski-daukszewicz-i-krzysztof-daukszewicz-goscmi-ksiaznicy-podlaskiej/>.
- Wawer Monika, *Gatunki, formaty w pejzażu telewizyjnym. Jak badać współczesną telewizję?*, Kraków 2020, <https://media.uj.edu.pl/documents/1384650/134373778/Gatunki%2C+formaty+w+pejza%C5%BCu+telewizyjnym.+Monika+Wawer/f2efc551-6001-41a2-bfac-ea930c1d150f>.
- Wiadomości (program informacyjny), w: *Wikipedia*, [https://pl.wikipedia.org/wiki/Wiadomo%C5%9Bci_\(program_informacyjny\)](https://pl.wikipedia.org/wiki/Wiadomo%C5%9Bci_(program_informacyjny)).
- Wielopolska-Szymura Mirosława, *Program III Polskiego Radia – poszukiwanie nowej formuły programowej*, w: *Radio i społeczeństwo*, red. Grażyna Stachyra, Elżbieta Pawlak-Hejno, Lublin 2011, s. 137-150.
- Witosz Bożena, *Styl dyskursu ideologicznego z perspektywy lingwistycznej*, w: *Wybrane zagadnienia lingwistyki tekstu, analizy dyskursu i komunikacji międzykulturowej – in memoriam Profesor Anny Duszak (1950-2015)*, red. Urszula Okulska, Urszula Topczewska, Anna Jopek-Bosiacka, Warszawa 2018, s. 93-110, https://lsi.ils.uw.edu.pl/files/2019/03/03_Witosz.pdf.

Weronika Szafranec

Professional and creative activity of Grzegorz Miecugow (1955-2017)

Grzegorz Miecugow was a well-known Polish journalist whose popularity increased after moving from public television, where he was remembered as the publisher and presenter of *Wiadomości*, to the commercial TVN station, and later TVN24. He became famous there for hosting *Fakty*, *Szkló kontaktowe* or *Inny punkt widzenia*. However, he began his adventure with journalism, which became his passion and vocation, at the local radio in Warsaw, and then for many years he was associated with Program III of the Polish Radio. Miecugow was also a publicist, he collaborated with „Dziennik Polski” and „Przekrój”. He was author and co-author of the books: *Inny punkt widzenia. Rozmowy o współczesnym świecie*, *Inny punkt widzenia. Polaków obraz świata* or *Kontaktowi czyli Szklarze bez kitu*, and even two novels. The article shows the journalistic path of Grzegorz Miecugów, for whom the recipient was the most important.

Key words: Grzegorz Miecugow, journalism, journalists, Poland, 20th – 21st century